

Dvojno darilo božjega Deteta.

(Legenda.)

Marija, božja Mati, je šla nekoč s svojim štiriletnim nebeškim Detetom obiskat svojo teto Elizabeto v Hebron. Kolika radost za sveto Elizabeto! Kako srečno se je čutila častitljiva starka poleg svete Device in koliko spoštovanje je izkazovala božjemu Detetu!

Kaj hitro sta se tudi v detinski ljubezni združila oba dečka, Jezus in Janez, Elizabetin sin. Ves dan sta bila skupaj in se igrala na zeleni livadi pred hišo sv. Elizabete. Tekala sta semtertja, izkušala ujeti drug drugega, pa zopet veselo hitela narazen. Sedela sta v travi, ki je bila vsa s cvetjem preprežena, trgala cvetice in jih povezovala v šopke in vence. Potlej sta poslušala ptičje petje, čudila se lepoti svetlo barvanih metuljčkov, ki so v sladkem veselju letali od cvetke do cvetke, posedali tupatam in zopet dalje brzeli, ali pa sta veselo opazovala ribice, ki so urno plavale po bližnjem potoku.

Veselja in radosti je dečkoma žarelo lice, sveto zadovoljstvo je navdajalo detinsko srce.

Kar naenkrat pa mali Jezušček, ko je ravno hotel vjeti svojega prijateljčka, rahlo zastoče. Ves preplašen in v skrbeh prihití mali Janezek k njemu in zapazi, da si je Zveličar boso nežno nožico ranil ob oster kamen. Debele rdeče kapljice so kapale in pobarvale travo in cvetice.

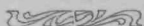
Hitro odvede Janez ranjenca k bližnjemu potočku. Sam stopi v plitvo vodico, veli Jezusu sestri ob kraju na breg in začne izpirati krvavečo nogo. Kmalu se je delo izvršilo: bila je le majhna ranica na nogi božjega Deteta, ki se je morala pač v kratkem času zaceliti. Jezušček tudi res ni čutil skoraj nobene bolečine več in se je veselo smehljaj Janezu, ki je tako vneto skrbel zanj.

Ko sta se dečka zopet hotela odstraniti od vode, nenadno zagledata nekaj čudovitega: srebrne ribice, ki so po potočku švigale gorindol, so slastno požirale kapljice krvi, ki so bile pritekale iz Kristusove nožice in se pomešale med vodo, Rdeče zlate ribice pa so za zmeraj ohranile svoje lepo oblačilo. Nekatero so bile bolj svitlo rumene, druge bolj temnoškrlatne, kakor so že večje ali manjše kapljice krvi iz noge Zveličarja použile.

Rdeče cvetice so tudi kaj bujno rastle po livadi ob Hebronu. Kmalu so se razrastle po celem travniku; vendar tako, da niso škodile travi, marveč so le kot lepotiche tupatam svoje glavice molile iz zelenjave. Odtod se je ta cvetica razširila po vsem svetu in povsod razveseljevala oči in srca ljudi. Zelo so bili veseli obojnega darila božjega Zveličarja in so imenovali rdečkaste ribe »zlate ribe«, škrlatne cvetice pa »krvne kapljice« ali »krvne nageljčke«.

Največ veselja pa napravlja še današnje dni otrokom to dvojno ljubko darilo našega Zveličarja, ki se je tako že v detinski dobi izkazal ljubega prijatelja pridnih otrok. Z velikim veseljem opazujejo zlate ribice, ki se igrajo v ribnjakih in doma v steklenih posodah, ter radi povijajo v šopke in vence rdeče »krvne kapljice«.

»Kl. Ave Maria«.

Zadnji šopek.

Nič več ni rožic, Mati mila,
da pletla šopke Ti bi v dar.
Glej, zadnjega sem danes zvila,
ki denem ga na Tvoj altar.

Oh, srčece bridkost obhaja,
mi vzel je mraz za cvetom cvet:
Oj, kje ste zdaj cvetice maja?
Nič več vas ni, ves pust je svet!

Kako, Marija, namestiti
Ti hočem rožic vonj in kras?
Kako altarček Tvoj krasiti,
presladka Mati, zimski čas? —

Ljubezen srčeca naj vroča
Ti vrtni šopek namesti;
kot vrtnica lepo cvetoča
za Jezusa, za Te žari.

Žari cvetičica ta draga
dobrote večne rajski žar;
oj sprejmi jo, o Mati blaga,
Ti klije v srčecu vsekdar.